

u jeskyně plápolal oheň, dým stoupal vzhůru a v plamenech se něco velkého opékalo. Vonělo to až k Vojtovi a Bronťovi.

Havran zahlédl oba kamarády a zdálky na ně volal, aby k nim rychle přišli.

„Prahaj,“ pozdravili Vojta s Bronťou.

„Prahaj,“ odpověděli sborem prastaří i pramladí.

„Mamut mňam,“ usmál se Havran a ukázal na rožeň, na kterém se opékal veliký chlupatý chobot. „Vy ňam ňam s námi?“

„Proč ne? Mamuta jsem ještě nejedl,“ těšil se Vojta.

Pustili se do jídla. Vojtovi mamut docela chutnal, jen mu přišlo, že by potřeboval osolit. Jenže kde vzít v těch pračasech sůl. Dospělí pradospělí jedli a přitom zvědavě okukovali Vojtu, zejména jeho podivné oblečení.

Kousek od ostatních seděla skupinka podmrčených urostlých prachlapů. Vedle sebe měli položené kyje a oštěpy a zasmušile ohlodávali kosti.

„Kdo jsou tamti?“ zeptal se Vojta Havrana.

„To naši bojovníci, vojáci,“ pravil pyšně Havran.

„Vojáci?“ podivil se Vojta. „A mají taky vojenské hodnosti?“

„Hodnosti? Co být, hodnosti? Oni být prostě pra-porčící,“ odpověděl Havran.

Co jiného taky v pravěku, než praporčící, napadlo Vojtu.

„A odkud ty vlastně přijít?“ zeptal se s pusou plnou chobotu nejstarší z pralidí.

Vojta se zamyslel. Jak jim to má vysvětlit? Pak se rozhodl, že řekne, jako to je. A vyprávěl, jak se v časech, které teprve přijdou, u nich doma ve stodole vylíhnul malý dráček. Bronťa pak taky vyprávěl, co je teď jinak, než to bylo tenkrát. I když bylo jasné, že většina z toho, co řekli, byla nad chápání těch zarostlých pralidí kolem ohně.

Když všichni dojedli chobot z mamuta, rozdal jim Vojta pralinky. To byla dobrota! Všichni se olizovali až za ušima.

A byli pořád zvědavější a zvědavější. Tak jim musel Vojta vyprávět, že žije v době, kdy létají lidi letadly po obloze a kosmonauti až do vesmíru. Protože si to nikdo neuměl představit, tak si řekl, že by jim to mohl namalovat. Ale čím kreslit, když neměl s sebou tužku ani papír? Začal tedy vyrývat pazourkem do kamenů obrázky a nakonec ryl i uvnitř jeskyně na stěny. Letadlo, kosmonauta a spoustu dalších obrázků.

Když si pak zase v houští dávali Vojta s Bronťou skořápku na hlavu, aby se vrátili domů, povzdychl si Vojta: „Bronťo můj milý, jestli tyhle moje obrázky v té jeskyni jednou někdo najde, bude tvrdit, že tihle pralidé si kreslili mimozemšťany, kteří je kdysi navštívili.“

